

ВѢНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАННО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Георги Райчевъ

Смъртта на дѣдо Влайо

Дѣдо Влайо бѣше много старъ, съ бѣли коси и побѣлѣла брада. Зжбитѣ му отдавна бѣха паднали, очитѣ недоввиждаха. Когато ходѣше, спираше се презъ всѣки нѣколко крачки да поеме дѣхъ.

Тази година есенъта бѣше дъждовна, после запищѣха вѣтрове, хвана студъ. Не бѣше добра ни за посѣвитѣ и добитѣка, нито за хората. Най-зле отъ всички бѣше дѣдо Влайо. Вѣтърътъ пронизваше изтънѣлитѣ му дрехи. Замръзваше лицето му и ржцетѣ. Той креташе по мразнитѣ селски проходи — подгърбенъ, ослабналъ като вѣйка. Изпи го студътъ. Бузитѣ му съвсемъ хлѣтнаха, очитѣ му се замрежваха отъ немощъ. На нѣколко пжти боледува по два-три дни. Лѣгаше въ стаичката си, завиваше се презъ глава и мълчеше. Идваха младитѣ, питаха го, какво му е, а той отвърщаше кжсо и сърдито:

— Оставете ме. Ще полежа, ще ми мине.

Наближаваше краятъ на ноемврий. Студенъ, леденъ. Почернѣ земята, повѣхна, посивѣ. Въ полето се мѣркаха тукъ-тамъ свити добитѣци, пус-